

Η χαραμάδα

Το ημερολόγιό του ήταν γεμάτο από μέρες σβησμένες με τον μαρκαδόρο. Δεν ήθελε με τίποτε να τις θυμάται. Ήταν μέρες μαύρες. Θα 'λεγε κανείς πως ήταν αυτές που του είχαν βάψει την ψυχή με τόνους τόσο σκούρους.

Μια τέτοια μέρα ήταν και η σημερινή. Το ηλιοβασίλεμα ήταν τόσο αξιολάτρευτο, ίσως η μεγαλύτερη ευλογία που είχε γνωρίσει τον τελευταίο χρόνο. Το καθρέφτισμα του

απογευματινού ήλιου στο λιμανάκι εκείνο, με την αποβάθρα όπου συνήθιζε να παίζει με τον φίλο του, τον Μέλιο, φάνταζε σαν να 'χε ματώσει. Ο ουρανός αγλάιζε την πόλη και φαινόταν λες κι ήταν ζωγραφισμένος με κηρομπογιές μικρού παιδιού, με χρώματα ζωηρά, ωχρά, πορφυρά, μενεξεδιά...

Εκείνος καθόταν και τα θαύμαζε όλα προσηλωμένος από τη χαραμάδα στον τοίχο. Άλλωστε, δεν υπήρχε άλλο μέρος να τα παρατηρήσει. Έξω παραμόνευαν παντού Ες-Ες. Έμενε κρυμμένος στην έρημη αποθήκη. Ήξερε πως δεν υπήρχε ελπίδα. Μα, αισθανόταν βαθιά στην καρδιά του πως κάποτε έπρεπε να βρεθεί αυτή η ελπίδα, να ξαναιώσει το χάδι της ελευθερίας και να παίξει ανέμελος... Τον βάραινε πολύ η σκιά του πολέμου.

Ευτυχώς, μαζί του στην αποθήκη ήταν κι Μέλιος, ο άνθρωπος στον οποίο μπορούσε να στηριχτεί και να ξεδιπλώσει τις σκέψεις του. Ο Μέλιος ήταν φίλος καρδιακός, αυτές τις μέρες όμως δεν φαινόταν καλά. Κάτι τον απασχολούσε. Έκανε να καθίσει δίπλα του. Ο Μέλιος σηκώθηκε. Πήγε και κάθισε στη γωνία. Άφησε έναν βαρύ αναστεναγμό ελεύθερο και έβηξε βραχνά. Δάκρυα πονεμένα έπεσαν στα ερυθρά νεανικά του μάγουλα, που τώρα είχαν γιομίσει σημάδια. Ακούμπησε ένα μισοσβησμένο τσιγάρο στα μαραμένα του χείλη... πόσον καιρό είχαν να πουν μια στοργική κουβέντα αυτά τα χείλη! Εφτά μήνες πριν, ο Μέλιος είχε μόλις κλείσει τα δεκατέσσερα, μα κάπνιζε ωσάν φουγάρο, αφού, με τις φρικτές αντιξοότητες, δεν ήταν πλέον ένα ταπεινό ξέγνοιαστο αγόρι, αλλά είχε πια γίνει άντρας. Κατάφερε να λύσει τον κόμπο στον λαιμό του και δειλά μπόρεσε να ψιθυρίσει μία λέξη μέσα από τα δόντια του και μέσα απ' τη ψυχή του: «Φοβάμαι».

Εκείνος δεν του είπε τίποτα. Εξακολούθησε να έχει τα μάτια του καρφωμένα στη χαραμάδα. Λες κι από 'κει ξέφευγε και απολάμβανε την ονειρευμένη του ελπίδα.

Κατηγορία Γ': Διήγημα

Α' ΒΡΑΒΕΙΟ

Αυτουνού, τα κατακόκκινα χείλη του είχαν παραμείνει αγέρωχα και χαμογελαστά. Μονάχα αυτό ζήλευε ο Μέλιος. Το εποφθαλιμούσε το χαμόγελο ετούτο. Κι ήξερε πως ήταν έμπιστος φίλος και πως μαζί του μπορούσε να έχει την υποστήριξη και την αγνή στοργή που επιζητούσε. Απλώς, δεν μπορούσε να το δεχτεί. Δεν του αρκούσε...

Απελπισμένος ο Μέλιος, σηκώθηκε ξαφνικά και άρπαξε το κλειδί από τη σκουριασμένη κρεμάστρα. Άξαφνα, εκείνος άφησε το βλέμμα του από τη χαραμάδα και έτρεξε να τον εμποδίσει... Δεν θα τον άφηνε με τίποτα να βγει έξω από την κρυψώνα τους. Θα ήταν σκέτη αυτοκτονία για τον Μέλιο. Μάταια. Δυστυχώς, ο Μέλιος ξέφυγε από τα χέρια του και βγήκε έξω...

Μετά από λίγο ακούστηκε να γυρνάει κάποιος το κλειδί στην κλειδαρότρυπα. Μια ανατριχίλα τον πάγωσε. Ανέμενε κάθε δευτερόλεπτο με την ψυχή στο στόμα. Τη σιωπή έσπασε ένα βήμα βροντερό. Ένας αχός ακούστηκε, όταν το κλειδί ξαναγύρισε στην κλειδαρότρυπα και η πόρτα άνοιξε. Στην αποθήκη μπήκε μια μυστηριώδης φιγούρα. Δεν ήταν ο Μέλιος. Εκείνος χαμήλωσε αμέσως τα μάτια, μα το χαμόγελό του έμεινε ολοζώντανο, κατακόκκινο όπως και πριν.

Ήταν ένας Ες-Ες που είχε προηγουμένως εισβάλει μέσα στην αποθήκη. Από πίσω του φάνηκε ο Μέλιος, μετανιωμένος. Ανέλπιστα και αναπάντεχα, ο Γερμανός πυροβόλησε. Ο φίλος πρόλαβε μονάχα να δει τον Μέλιο μια τελευταία φορά. Ακόμη χαμογελούσε στον Μέλιο. Απροσδόκητα, η χαραμάδα που είχε εκείνος στην καρδιά του έγινε ρωγμή και η ρωγμή, τρύπα. Το αίμα του έτρεξε σαν άλικο ποτάμι. Πληγή μιας προδομένης, εικονικής φιλίας. Το αχνό φως από την χαραμάδα ακόμη φώτιζε το χαμόγελό του. «*Ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ ἀγαθοὶ σαφέστατοι φίλοι*»...

Πηγή

Ευριπίδης, *Ἐκάβη*, στ. 1205

ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ ἀγαθοὶ σαφέστατοι φίλοι

γιατί στις συμφορές φαίνονται οι φίλοι αν πράγματι είναι φίλοι.